

тизація спрощує процедуру прийняття подібних рішень у подібних провадженнях, що, безумовно, підвищує ефективність та спрощує процедуру прийняття процесуальних рішень з погляду процесуальної економії. Для застосування штучного інтелекту в судовій системі України необхідно прийняти відповідні законодавчі рішення, які будуть врегульовувати суспільні відносини у визначеній сфері діяльності людини. Європейська етична хартія про використання штучного інтелекту в судових системах та їх оточення від 3–4 грудня 2018 року вже заклала основи для майбутніх законодавчих рішень з впровадження штучного інтелекту у судах загальної юрисдикції України.

Література:

1. Боротьба з кіберзлочинністю в умовах дії воєнного стану: Закон 2149-IX. – LigaZakon: сайт. URL: https://jurliga.ligazakon.net/analytcs/210562_borotba-z-kberzlochinnstyu-v-umovakh-d-vonnogo-stanu-zakon-2149-ix
2. Кримінальний кодекс України. – Законодавство України : сайт Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-3>

ІНДИВІДУАЛЬНА ПРОФІЛАКТИКА ЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД ВІЙСЬКОВИХ В УКРАЇНІ

Веремчук Володимир Валентинович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Мазепа Дмитро Ярославович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Запобігання кримінальним правопорушенням у ЗС України представляє собою комплексну системну реакцію суспільства на злочинні прояви і знаходить свій вираз у наступних взаємопов'язаних аспектах: як засіб соціального регулювання найбільш значущих суспільних відносин в армії; як сукупність заходів виховного, освітнього,

правового або спеціально-кримінологічного характеру в ЗС України; як система різних рівнів запобігання та превенції кримінальним правопорушенням, що лежить в основі діяльності різних суб'єктів ЗС України [1, с. 130].

На відміну від спеціально-кримінологічного, індивідуальне запобігання злочинності вчені розглядають як вид запобігання злочинності щодо конкретної особи. Разом з тим погляди вчених на зміст понять «запобігання» та «попередження злочинності на індивідуальному рівні» близькі за змістом. Поняття «індивідуальне попередження злочинності» визначають як: систему дій органів публічної влади, недержавних організацій та їх представників, спрямованих на виявлення осіб, які схильні до вчинення кримінальних правопорушень, і здійснення щодо них та оточуючого їх соціального мікросередовища коригувального впливу; діяльність органів публічної влади і громадськості щодо виявлення осіб, схильних до кримінальної поведінки, і здійснення щодо них попереджувального впливу засобами контролю, виховання, допомоги (що не несуть характеру покарання) з метою нейтралізації та усунення факторів, які сприяють вчиненню кримінальних правопорушень; діяльність державних та органів публічної влади, недержавних організацій та їх представників щодо виявлення осіб, які своєю поведінкою показали схильність до кримінальних правопорушень, здійснення впливу на них і їх навколишнє середовище з метою позитивної корекції їх поведінки, нейтралізації чи ліквідації криміногенних факторів, що існують у їх середовищі» [2, с. 421].

Метою індивідуального попередження можна визначити позитивну корекцію особистості, яка сприяє зміні її поведінки від девіантної до законослухняної.

У ЗС України індивідуальна профілактика правопорушень здійснюється в системі соціально-психологічної та виховної роботи. Під нею розуміється система правових, організаційних, психологічних, культурно-просвітницьких, інформаційних, освітніх та військово-соціальних заходів, направлених на розвиток і формування у військовослужбовців професійно важливих морально-бойових якостей, стійкого морально-психологічного духу, які повинні сприяти високій мобілізаційній та бойовій готовності, зміцненню військової дисципліни та правопорядку в середині органів та підрозділів ЗС України з метою реалізації покладених на них завдань [244, с. 126].

До основних форм індивідуальної виховної роботи належать індивідуальна бесіда, психологічна допомога, індивідуальне завдання, доручення, індивідуальний контроль [3, с. 36].

До важливих прикладних завдань індивідуального запобігання кримінальним правопорушенням у ЗС України варто зарахувати пошук

і встановлення прогностично значущих ознак кримінально-протиправної поведінки. Порядок взаємодії та прогнозування індивідуальної кримінально-протиправної поведінки та визначення індивідуального запобіжного впливу (корекції) кримінальних правопорушень, вчинених військовослужбовцями в ЗС України, виглядає наступним чином.

Виявлені під час аналізу підсумки оцінки особистісних властивостей особи покладатися в основу складання психограм відповідних військовослужбовців-делінквентів, у зв'язку з чим на індивідуальному рівні віктимологічну профілактику кримінальних правопорушень у ЗС України потрібно організовувати за такими напрямками: вивчення й виховання осіб, залучених до нестатутних відносин; вчасне виявлення осіб, у яких виявляються: глибокий депресивний стан, дратівливість, невдоволення собою і оточенням, сильні емоційні сплески, бажання до самостведження за рахунок товаришів по службі; пошук та нейтралізація факторів створення конфліктних ситуацій [1, с. 18].

Вказані ситуації розрізняються за ступенем їх розвиненості та часом втілення у них негативних моментів (потенційні ситуації, умовно реальні ситуації, реальні ситуації), за масштабом (макро- і мікроситуації).

На сьогоднішній день в армійській практиці існує ряд типових ситуацій, для яких можливо опрацювати сталі алгоритми профілактичних заходів як щодо потенційного суб'єкта кримінального правопорушення, так і можливої жертви.

Варіанти цих ситуацій мають наступні схеми: 1) наявна конфліктна ситуація за участю двох або декількох осіб, в якій однозначно наявні потенційні злочинець і жертва з виключенням зміни ролей між ними; 2) наявна подібна конфліктна ситуація, але є висока ймовірність зміни ролей між злочинцем та жертвою; 3) потенційний злочинець відомий, однак в ситуаціях, яких він може діяти, не конкретизована можлива жертва; 4) потенційна жертва відома, однак в ситуаціях, коли вона поводить певним чином, невідомим залишається потенційний злочинець; 5) відомими є ситуації, які представляють небезпеку для певного кола осіб, оскільки вони можуть вистпати потенційними суб'єктами кримінального правопорушення або його жертвою.

Література:

1. Пузиревський Є. Б. Проблеми запобігання військовим злочинам. *Вісник ХНУВС*. 2010. № 4 51). С. 128–134.

2. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3 кн. Київ : Ін Юре, 2007. Кн. 1: Теоретичні засади та історія української кримінологічної науки. 424 с.

1. Бакун В. І. Проблемні питання індивідуального попередження злочинів у Збройних Силах України. *Юридична наука*. 2013. № 7. С. 36–44.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-395-1-4>

ОСОБЛИВОСТІ СПЕЦІАЛЬНОГО ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Верещак Андрій Васильович

*здобувач освітньо-наукового рівня (доктор філософії),
Науково-дослідний інститут публічного права
м. Київ, Україна*

Після початку повномасштабного російського наступу на територію України та введення воєнного стану на її території, до чинного КПК України було внесено низку змін, зокрема, було перейменовано главу IX¹ яка отримала назву "Особливий режим досудового розслідування та судового провадження в умовах воєнного стану" [1]. Починаючи з березня 2022 року до КПК України було внесено 21 зміну та доповнення, що свідчить про те, що законодавець робить спроби реформувати чинне кримінальне процесуальне законодавство, але робить це безсистемно і, як показує практика, поспішно, що не сприяє розв'язанню нагальних проблем сьогодення у здійсненні кримінального провадження [2, с. 31].

Таке розслідування здійснюється на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні щодо злочину вчиненого підозрюваним, стосовно якого уповноваженим органом прийнято рішення про передачу його для здійснення обміну як військовополоненого або такий обмін відбувся [3, с. 153].

Спеціальне досудове розслідування інших злочинів не допускається, крім випадків вчинення злочинів особами, які переховуються від органів слідства та суду на тимчасово окупованій території України, на території держави, визнаної Верховною Радою України державою-агресором, з метою ухилення від кримінальної відповідальності та/або оголошені в міжнародний розшук, та розслідуються в одному кримінальному провадженні з зі злочинами, зазначеними у цій частині, і виділення матеріалів щодо них може негативно вплинути на повноту досудового розслідування та судового розгляду (ст. 297¹ КПК України).